

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Κάποτε, ήταν βασιλιάς; μιάς μακρινής χώρας της Αραβίας...

Τόν περισσότερο καιρό του ο καλός αυτός βασιλιάς τόν περνούσε κλεισμένος στο σπουδαστήριό του και μελετώντας διάφορα βιβλία...

Μιά μέρα, του κατέβηκε ή ιδέα να μάθη την ιστορία όλων τών ανθρώπων, όλων τών λαών από τότε που έγινε ο κόσμος...

Κάλισε στο παλάτι τόν του; σοφούς της χώρας του και τούς σοφούς; όλης της Αραβίας και τούς διέταξε να πείσουν ήμέρας με τή μούτρα στο γράμμα...

Οι σοφοί, χωρίς να χάσουν καιρό, μοίρασαν την ιστορία τών λαών σε περιόδους και έγραψαν ο καθένας τούς να γράψουν κάθε κεφάλαιο χωριστά...

Πέρασαν χρόνια πολλά. Οι σοφοί δεν σήκωσαν καθόλου τόν κεφάλι τους από τή δουλειά. Μά όταν τελείωσαν επί τέλους τήν ιστορία...

Κι' αυτός ο βασιλιάς όταν είδε όλων αυτών τόν όγκο τών βιβλίων, τόν έπιασε άπελπίσι, γιατί τότε μονάχα κατάλαβε πώς για να τή διαβάσει όλα...

Οι σοφοί ξανασκέφθηκαν επί δουλειά. Πέρασαν χρόνια πολλά και μιά μέρα, ή ιστορία ήταν τελειομένη. Μά πάλι, έπιασε τριάντα χιλιάδες τόμους...

Μά ο βασιλιάς είχε πατήσει πια τή οδύνητα πέντε και δεν μπορούσε βέβαια στην ήλικία αυτή να διαβάσει πέντε χιλιάδες τόμους...

Νά ή ιστορία τών ανθρώπων : Έζησαν, πόνεσαν, πέθαναν !..

δεν άγαπούσε πια αυτήν, αλλά τήν είχονα της, τήν φανταστική είχονα της που είχε πλάσει μέσα του. Κι' έφαινε ή έννοιας όλο τόν φοικτό κενό που είχε δημιουργηθή μέσα του.

— Θέλατε να πείτε ότι τώρα είναι άργά πια ; τόν ρώτησε κι' ή φωνή της έτρεψε.

— Ήταν βέβαιος ότι δεν τήν άγαπούσε πια. Άλλά ήταν επίσης βέβαιος ότι τόν κενό που είχε δημιουργηθή μέσα του δεν θα μπορούσε να τόν γυμνήσει με τήν μοναξιά.

— Σας άγαπώ άκόμα, Μαγδαληνή... Έπειτα από δυό βδομάδες έγινε ο γάμος τούς.

— Τι να σου πώ, φίλε μου... Θά ήλιον, σε βεβαιώ, ευτυχής, άν μου έδινε μονάχα όσα έχει κλέψει.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΥΝΤΩ

Τά λεπτά του τραπέζιτου. Οι δοκιμές τών έργων στα Παρισινά θεάτρα. Τό «δάνειον πνεύμα». Τό ανώνυμο γράμμα.

Ο Φευντώ καθόταν κάποτε μαζί με τόν φίλο του Βερνόν στην ταράτσα ενός μεγάλου Παρισινού ρεστοράν.

— Τι να σου πώ, φίλε μου... Θά ήλιον, σε βεβαιώ, ευτυχής, άν μου έδινε μονάχα όσα έχει κλέψει.

Οι «γενικές δοκιμές» τών έργων που άνεβάζονται στα μεγάλα Παρισινά θεάτρα άποτέλου, καθώς είναι γνωστόν, κοσμικά και καλλιτεχνικά γεγονότα.

Κατά τήν διάρκεια, λοιπόν, μιάς τέτοιας έπερίδου, στην όποιαν παρεύχαστο τόν άθος της Παρισινής διανοήσεως, ο Φευντώ, που έπιχε έκείνο τόν βράδυ νύχτη άειρετική κέρη, έπιε σε μιά φιλική του παρθένα ένα πνευματωδέστατο καλαμπόκι.

— Υπέροχο !... Δικό σας εινε ; — Ναι, φίλε μου, άπήνησεν ο έξυπνος συγγραφέας, αλλά καθώς; βλέπω δεν θά εινε δικό μου... για πολύν καιρό άκόμη...

Ο διευθυντής ενός μεγάλου Παρισινού θεάτρου έβλεπε μιά μέρα ένα ανώνυμο γράμμα τόν όποιον άπετελείτο από μίαν και μόνον φράσαν, τήν έξη; : «Είμαι παληάνθρωπος !»

— Έσθ μουστειλες αυτό τόν γράμμα; τόν έρώτησε με θυμό. — Άστειύσαι; φίλε μου... Πρώτον, δεν εινε τόν γράμμό μου, και δεύτερον, ό τι έχω να πώ τόν λέω πάντοτε καθαρά κι' έξω άπ' τά δόντια !...

— Εγούτοις... όπέθεσα .. — Μά τή διάβολο !... Μέσα σ' ένα όλόκληρο Παρίσι θαρρείς πώς μόνον έγώ σε γνωρίζω !...

Σε κάποιον καλλιτεχνικό κύκλο, όπου παρευρισκόταν και ο Φευντώ, έπιχε κάποτε να συζητην για μάγισσες, χειρομάντιδες, κερφεντζούδες κτλ. Ο Φευντώ άκουγε άπαθείστα τή συζήτηση, κενρίζοντας τήν πία του. Στο τέλος, μόνος αυτός άπ' όλη τήν παρθένα, έδήλωσε κατηγορηματικά πώς δεν έτρεφε καμιά έκτίμηση στα ύποκειμένα αυτά, και πώς; όλους αυτούς τούς δθεν μάντιες και προφητίες τούς θεωρούσε άγύφους.

— Πήγαινε, φίλε μου, πήγαινε γά τήν έπισκεφθής, και θά δης ότι θά άλλάξης γνώμη .. — Ο Φευντώ έπιχε πράγματι στην χαρτομάντιδα. Μετά λίγες μέρες έπιχε να συνάντηση τόν φίλο του ποιητή στον δρόμο.

— Άλλήθεια, τού έπιε σταματώντας τον, έπιγα στην μάντιδά σου. — Ε, λοιπόν ;... — Όμολογώ ότι εινε πράγματι καταπληκτική !... — Βλέπεις, λοιπόν ;!...

— Ναι, φίλε μου... Μόλις έφριξε τή χαρτιά, μου άνήγγειλε ότι θά έπιστα θύμα μιάς τρομερής άπάτης... — Και συνέβη πράγματι αυτό ;... — Βεβαίωτατα... Γρηγορότερα μάλιστα άπ' ότι φανταζόμουν : πριν φύγω από τόν σπίτι της μου ζήτησε έκάτο φράγκα !...

— Ναι, φίλε μου... Μόλις έφριξε τή χαρτιά, μου άνήγγειλε ότι θά έπιστα θύμα μιάς τρομερής άπάτης... — Και συνέβη πράγματι αυτό ;... — Βεβαίωτατα... Γρηγορότερα μάλιστα άπ' ότι φανταζόμουν : πριν φύγω από τόν σπίτι της μου ζήτησε έκάτο φράγκα !...

— Ναι, φίλε μου... Μόλις έφριξε τή χαρτιά, μου άνήγγειλε ότι θά έπιστα θύμα μιάς τρομερής άπάτης... — Και συνέβη πράγματι αυτό ;... — Βεβαίωτατα... Γρηγορότερα μάλιστα άπ' ότι φανταζόμουν : πριν φύγω από τόν σπίτι της μου ζήτησε έκάτο φράγκα !...